

Sygn. akt: I C 50/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Maciejewska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa **(...) sp. z o.o. z siedzibą w G.**

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

Jan Raszkowski

Sygn. akt I C 50/18

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w G. w dniu 7 września 2017 roku wniósł do tutejszego Sądu pozew o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 2.129,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za liczonymi od dnia 11 maja 2017 roku oraz kosztów postępowania.

Wskazał, że dochodzona przez niego kwota stanowi równowartość kosztu wynajmu pojazdu zastępczego w okresie od 8 kwietnia 2017 roku do 25 kwietnia 2017 roku przez poszkodowanego D. W., do której prawa nabył w ramach umowy cesji z dnia 25 kwietnia 2017 roku. Wskazywał, że w dniu 6 kwietnia 2017 roku pojazd D. W. doznał uszkodzeń na skutek zdarzenia komunikacyjnego, za które odpowiadał sprawca objęty przez pozwanego ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W okresie od 8 kwietnia 2017 roku do 25 kwietnia 2017 roku D. W. musiał korzystać z pojazdu zastępczego, którego dostarczył mu powód z uwagi na to, iż pojazd był mu niezbędny do m.in. dojazdów do pracy. Właściwość Sądu określił zaś według przepisu szczególnego ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli.

W dniu 21 listopada 2017 roku tutejszy Sąd wydał w sprawie I Nc 1119/17 nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu.

W dniu 15 grudnia 2017 roku pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie powoda jest pozbawione podstaw. Wskazał, że poinformował poprzedniego wierzyciela w ramach postępowania likwidacyjnego, że może mu zaoferować zwrot kosztów wynajmu pojazdu do wysokości 95,00 zł. Poprzedni wierzyciel skorzystał jednak z usług droższego wynajmu pojazdu. Pozwany wskazał, że za uzasadnione uznał wynajem pojazdu na okres 9 dni, za co dokonał refundacji kosztów. Powód w żaden zaś sposób nie uzasadnił dłuższego wynajmu pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

Poprzedni wierzyciel – D. W. w dniu 11 kwietnia 2017 roku zgłosił pozwanemu szkodę. Sprawcą szkody była osoba objęta przez pozwanego obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał mu 2.516,76 zł tytułem odszkodowania, zgodnie ze sporządzonym na jego zlecenie kosztorysem. Ponadto przyznał mu 1.599,00 zł za holowanie uszkodzonego pojazdu, 184,50 zł za opłaty parkingowe i 760,00 zł ze wynajem auta. W pozostałym zakresie akta szkody stanowiły głównie powielenia pozostałych pism, jak również pisma o charakterze wewnętrznym. W dużym zaś zakresie obrazowały przebieg wewnętrznego postępowania i nie miały dla rozstrzygnięcia sprawy większego znaczenia. W aktach znajdowała się również dokumentacja fotograficzna szkody.

(dowód: akta szkody – płyta CD – ROM – k. 33 akt)

Pozwany przedłożył także oświadczenie podmiotu trzeciego – (...) sp. z o.o. w W. z dnia 1 grudnia 2016 roku, z którego wynikało, iż świadczą dla pozwanego usługi wynajmu aut za uzgodnione z nim stawki dobowe. Z akt szkodowych wynikało, iż poprzedni wierzyciel został o tym poinformowany.

(dowód: kopia oświadczenia z dnia 1 grudnia 2016 roku – k. 25 akt)

W dniu 8 kwietnia 2017 roku poprzedni wierzyciel złożył oświadczenie, że pojazd zastępczy jest mu niezbędny do m.in. dojazdów do pracy.

(dowód: kopia oświadczenia poprzedniego wierzyciela – k. 12 akt)

Tego samego dnia poprzedni wierzyciel zawarł z powodem umowę najmu samochodu. Umowa zawierała również protokół wydania i odbioru samochodu. Poprzedni wierzyciel korzystał z pojazdu powoda w okresie od 8 kwietnia 2017 roku do 25 kwietnia 2017 roku. W okresie tym przejechał nieomal 600 km. Wysokość stawki dziennej była uzależniona od klasy pojazdu i długości okresu wynajmu.

(dowód: kopia umowy wynajmu – k. 11 i verte akt)

W dniu 25 kwietnia 2017 roku poprzedni wierzyciel zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego za kwotę 2.889,97 zł, co miało zostać stwierdzone fakturą z dnia 26 kwietnia 2017 roku. Powód przedłożył zawiadomienie o cesji, jednakże nie przedłożył dowodu nadania ani odbioru tegoż zawiadomienia.

(dowód: kopia umowy cesji – k. 14 i verte akt, kopia zawiadomienia – k. 13 akt)

Faktura za wynajem pojazdu została wystawiona dopiero dzień po zawarciu umowy cesji. Wynikało z niej, iż koszt wynajmu pojazdu wynosił 2.889,97 zł.

(dowód: kopia faktury – k. 15 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty. Sąd jedynie częściowo dał wiarę w przedłożone dokumenty. Z treści umowy, jak również z treści faktury wynikało, iż fakturę wystawiono dopiero dzień po zawarciu umowy cesji. Jakkolwiek dopuszczalna jest cesja wierzytelności przyszej, to w realiach niniejszej

sprawy należy dojść do wniosku, że jedynie od powoda zależna była wysokość powstałych kosztów. Skoro bowiem wpierw nabył od pierwotnego wierzyciela (o czym dalej) wierzytelność w postaci kosztów wynajmu pojazdu, a dopiero później ustalał ich wysokość, to oznacza, że mógł ustalić te koszty z pokrzywdzeniem pozwanego.

Sąd zbadał legitymację powoda. Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Umowa przelewu zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem – D. W. a powodem była zawarta prawidłowo, zatem powód nabył prawa do wierzytelności i tym samym miał legitymację procesową do zgłaszania roszczeń względem pozwanego.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody zgodnie z art. 436 § 1 k.c., ponosi odpowiedzialność przewidzianą art. 435 k.c., w myśl którego prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Jednakże z mocy § 2 art. 436 k.c. w przypadku zderzenia się mechanicznych środków komunikacji naprawienie szkody pomiędzy posiadaczami tych pojazdów następuje na zasadach ogólnych, tj. przede wszystkim wynikającym z art. 415 k.c. kreującym odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadzie winy. W niniejszej sprawie ten reżim odpowiedzialności deliktowej miał zastosowanie.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) odszkodowanie z ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów przysługuje jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Powód w żaden sposób nie udowodnił i nie uzasadnił dochodzonego roszczenia. Nie wykazał, by niezbędnym był aż tak długi okres wynajmu pojazdu, ani że uzasadniona była wysokość stawek dziennych tegoż wynajmu – również czemu akurat zasadnym było użycie konkretnego modelu pojazdu, skoro w ofercie były również tańsze auta niższej klasy. Nie wykazał także z jakich powodów pierwotny wierzyciel w ogóle pominął propozycję pozwanego skorzystania z usług wskazanej przez niego firmy, skoro można było zakładać, iż w ten sposób pokryje on w całości koszty wynajmu pojazdu.

Zgromadzone dowody w żaden sposób nie uzasadniały twierzeń powoda. Ponadto (o czym na wstępie) ze zgromadzonych dowodów wynikało, iż faktura określająca wysokość kosztów została wystawiona na dzień po zbyciu przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda wierzytelności. W ten sposób, to jedynie powód miał interes ekonomiczny i możliwość ustalenia dochodzonego roszczenia. Słusznie wskazywał pozwany, iż w realiach niniejszej sprawy zarówno wysokość roszczenia była zależna jedynie od powoda. Na powodzie spoczywał obowiązek, by należycie wykazał wysokość żądanej kwoty, czemu nie sprostał. Nie udowodnił bowiem, że zasadna była wysokość przyjętej stawki, długość okresu wynajmu oraz wynajęcie pojazdu tej właśnie klasy.

W świetle powyższego, powództwo nie mogło zasługiwać na uwzględnienie i z tego powodu zostało oddalone, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

SSR Jan Raszowski